

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Redakcijas sleja *Kristus ir augšāmcēlies! Alleluja!*

Vismīļie dzīvajos palikušie draugi! Jau ir apritējis vesels gads, kopš visā pasaulē turpinās 3. Pasaules karš, kurā elles spēku apsēstās cilvēces armija cīnās pret Dieva Mīlestības augli — cilvēku, iznīcinot dārgo Dieva doto dzīvības dāvanu caur ļaunprātīgo cilvēku radīto korona vīrusu Covid-19. Statistika vairs nespēj kontrolēt visu upuru skaitu pasaulē, jo tā palika neobjektīva, atspoguļojot šī vīrusa reālos upurus, par cik tagad ļoti daudzas slimības it kā būtu pazudušas, kā, piemēram, gripa, bet dominē tikai šis nāvējošs vīruss. Un tomēr tā ir skaudra realitāte, ka šis vīruss eksistē un iznīcina cilvēku dzīvības, nešķirojot vairs pēc vecuma kategorijām, nedz arī pēc sabiedriskā stāvokļa vai ieņemamā amata. No šī vīrusa uzbrukumiem mirst arī garīdznieki. Kā pirmais Covid-19 upuris no Latvijas katoļticīgo priesteriem ir kļuvis 24.03. mūžībā aizsauktais Saldus draudzes prāvests Mārtiņš Gatis Bezdelīga, par kura pēkšņo un tik pāragro nāvi 53 gadu vecumā sēro visa Latvijas Baznīca. Varbūt daudziem rodas bezcerība un izmisums, redzot, ka no šī vīrusa mirst arī Dieva kalpi, pie kuriem cilvēki griežas ar aizlūgumiem par saviem slimajiem tuviniekiem. Bet jebkurš karš ir ļoti nežēlīgs, kas nesaudzē nevienu, arī taisnīgos un labos, jo tā nodoms vienmēr ir iznīcināt cilvēku dzīvību. Un cilvēki baidās vairs komunicēties viens ar otru, kļūst egoistiskāki, nervozi, uzvilkti par daudzajiem stingrajiem un bieži bezjēdzīgajiem valdības ierobežojumiem, pret kuriem pat rīko protesta akcijas.

Cik ļoti skumīgi, ka, tieši tādos baiļu apstākļos dzīvojot, mūsu valdība 25.03., kad katoliskā Baznīca svin dzīvības svētkus Kunga Pasludināšanas svētku dienā, kas mūsu tautai ir arī sēru diena par 1949. gada masveida deportācijām uz Sibīriju, centās ar likumu legalizēt vēl vienu nāves ieroci — eitanāziju, lai oficiāli un "humāni" nogalinātu vecus un slimus cilvēkus, kuru ciešanas ir lielas un varētu izraisīt cilvēkā vēlmi veikt pašnāvību. Tas tikai pierāda, ka cilvēce negrib laboties un sākt respektēt Dieva likumus un Radītāja doto kārtību virs zemes. Mūsu tauta pati sevi veiksmīgi iznīcina abortos, bet tagad grib atbrīvoties arī no slimajiem un nevajadzīgajiem sabiedrības locekļiem, kultivējot nāves kultūru. Tas ir īsts genocīds pret dzīvību likuma vārdā! Kristiešiem ir jāapvienojas Dieva bērnu armijā, lai cīnītos pret sātana uzbrukumiem dzīvībai, kas mums dota tikai vienreiz zemes dzīvē. Katram cilvēkam ir tiesības piedzimt šajā pasaulē un aiziet no tās saskaņā ar

Dieva gribu un Viņa doto kārtību, kuru mainīt un atcelt nav tiesību nevienam, izņemot pašu Radītāju. Kamēr cilvēki neatgriezīsies no saviem nāvīgajiem grēkiem un nesāks mīlēt Dievu un savu tuvāko, grēku plūdi turpinās iznīcināt cilvēci.

Baiļu sindroms piedalīties dievkalpojumos draudžu dievnamos ir atsitis ļoti daudzus ticīgos no sakramentālās prakses. Daudzi vairs nav atgriezušies draudzēs pēc pandēmijas 1. viļņa un turpina aizbildināties ar inficēšanās briesmām kā ar aizsegu, lai vairs nevajadzētu "likumīgi" doties uz dievkalpojumiem dievnamos. Gribētu tomēr pateikties visiem tiem mūsu draudzes locekļiem, kuri stipri paļaujas uz Dieva Apredzību un visu šo gadu turpina piedalīties, kaut arī reducētā skaitā, mūsu dievkalpojumos, uzturot savu dievnamu un draudzes dzīvi. Paldies tev, mans mazais un Dievam uzticīgais ganāmpulciņš! Lai Dievs mūs visus sargā un palīdz izturēt šo smago pārbaudījumu visai cilvēcei! Turaties un nepadodaties ierakumu kārdinājumiem. Pateicība Dievam, ka pagaidām neviens no mūsu draudzes locekļiem, kuri regulāri turpina piedalīties dievkalpojumos, nav kļuvuši par Covid-19 upuriem. Bet daži, kuri ierakās mājas katakombās, ir šī vīrusa skarti. Mēs lūdzamies ikdienā sv. Misē par visiem slimajiem un stipri ceram uz Dieva žēlsirdību.

Lielās nedēļas svarīgie dievkalpojumi mūs vēlas stiprināt ticībā dzīvības uzvarai pār nāvi, izejot kopā ar Kristu cauri Viņa ciešanai un nāves noslēpumam, lai ieietu arī Kunga Augšāmcēšanās godībā, kas mūs visus gaida nākotnē debesu valstībā. Jēzus uzvarēja Nāvi, Viņš ir dzīvības un nāves Kungs, kas izvedīs mūs no nāves ielejas un iavedīs mūžīgās laimes un Mīlestības paradīzē. Tāpēc mums ir jānomirst kopā ar Kristu, lai kopā ar Viņu arī augšāmceltos jaunai dzīvei.

Lai šis Lieldienu svētku prieks ienāk atkal mūsu sirdīs un atnes jaunu cerības staru šajos tumsības biezokņos atrast izeju ikvienam, kas ir pakritis bezcerībā, izmisumā, slimībā, depresijā, vai pat būtu zaudējis ticību! Dievs mūs visus mīl, ļausim Viņam to darīt un mūs glābt, palīdzēsīm Kungam caur mums veikt mūsu atpestīšanas darbu, līdzdarbojoties ar Viņu žēlastību!

Sirsnīgi sveicu visus mūsu draudžu locekļus un draugus gaišajos Dzīvības Uzvaras svētkos!

Bet uzreiz pēc Lieldienām atsāksies dievnama griestu remontdarbi un iekšdarbi, lai līdz rudenim pabeigtu krāsošanas darbus, ja pietiks līdzekļu.*pr.A.S.*

Vectēva ceļš

1949. gada 25. marts tautas atmiņā paliks uz mūžiem. Laikā, kad pasaule gaidīja Kristus Augšāmcelsšanās svētkus, Krievijas komunistiskais režīms pastrādāja noziegumu pret latviešu tautu, kas var tikt pielīdzināts Holokaustam. Katrs no mums ir zaudējis piederīgos svešo varu kara darbības laikā. Tik daudzi aukstajās marta naktīs cieta un mocījās lopu vagonos! Mira bērniņi, jauni un veci cilvēki, bet ceļa galā gaidīja pārcilvēcisks darbs, bads, nīrgāšanās un pazemošana no vietējo puses...

Tikai tiem, kas palika Latvijā, arī nebija vieglāk. Varbūt tāpēc, ka Sibīrijā pāri darītāji bija svešie, bet šeit – pašu cilvēki; kaimiņi vai pat radi, kurus vadīja mantkārības velns. Viņu brūces sāp tikpat stipri.

Katram vecāka gada gājuma cilvēkam ir kāds stāsts par to, jo daudzi gāja savu Krusta ceļu drūmajos un nežēlīgajos pēckara gados.

Es atceros krustmātes stāstu par manu vectēvu. Tas notika 1944. gada martā, tieši divas nedēļas pirms Pūpolu svētdienas. Bija ļoti auksta ziema; naktīs -23 grādi. Kā jau martā saule pa dienu kausēja sniega augšējo kārtu, bet naktī uzsala sērsna. Tai gadā likās – ziema nekad nebeigsies. Labi, ka malka bija sagādāta un lielais maizes ceplis virtuvē sildīja visu saimi: manus vecvecākus, tēta jaunāko brāli, abas māsas. Mans tētis, Staņislavs, šai laikā jau bija ievainots Kurzemē un ārstējās hospitālī Krievijā.

Naktī, kad ģimene bija devusies pie miera, mājās ielauzās NKVD karavīri, izrāva visus no gultām, pielika istabā pie sienas, tēmējot ar šautenēm. Viņi pārmeklēja visu māju, tad vectēvu, basām kājām, tikai apakšveļā ģērbusos, izgrūda ārā un marta nakts aukstumā dzina uz tuvīno Biķernieku mežu, kur viņam bija jāstāv kopā ar citiem, tādiem pašiem no gultām izrautiem, zili nosalušiem cilvēkiem, gaidot, kad kāds aktīvists uzrādīs tos, kas vācu laikos bija piedalījušies ebreju nošaušanā. Vectēva teikto, ka viņa dēls karojis Padomju armijas pusē, ievainots frontē, ka viņš pats nevienu nav šāvis, nedzirdēja.

Vecmamma Aršuļe (Urzula) un bērni bija palikuši mājās. Nebija neviens, kas atbalsta, neviens, kas var palīdzēt. Saimniecība - sirojošo kara pūļu izlaupīta, zirga nav, citādi būtu jūgusi un braukusi glābt savu Puovuļeņu. Vienīgais atbalsts visā viņas mūžā, pie kura vienmēr var vērsties ar lūgšanām – Dieva Māte Marija, kurai uzticību viņa bija pierādījusi jau pirms daudziem gadiem.

Toreiz Aršuļei bija tikai 15 gadi. Meitene dzīvoja pie saviem vecākiem Putānu salā starp Krāslavu un Daugavpili. Pirmā Pasaules kara laikā svešas tautas kareivji bija aizdedzinājuši Dievmātes svētbildi ceļmalas krustā, kas bija blakus viņas mājām. Aršulīte, to ieraudzījusi, daudz nedomājot, izskrēja no mājām un, nebaudoties ne karavīru, ne uguns, ar kailām rokām satvēra degošo Marijas bildi, piespieda to pie krūtīm un, apģērbam gruzdot, aizskrēja

mājās, kur degošo svētbildi izdevās nodzēst ar segu. Svešie palika vaļējām mutēm un tūlīt pēc tam pazuda.

Arī tagad, kad vectēvu aizveda projām, vecmamma meklēja glābiņu pie Marijas svētbildes. Kopā ar bērniem, iedegusi lampiņu, viņa noietās ceļos krusta un Dievmātes svētbildes priekšā. Ar asarām acīs visi lūdzās rožukroņa lūgšanu.

Pēc laika vecmamma, piekodinājusi bērnus lūgties tālāk, aizskrēja uz šķūni un, sanesusi malkas klēpjus, sāka atkal kurināt lielo maizes krāsni, atrada savas zāļu tējas un slaveno papeļu ziedi. Sagatavoja tēju, kuru siltu uzturēja mājās sirds - lielā krāsns. Tad viņa atkal lūdza Dievu, lūdza Dievmāti un visus svētos, lai notiktu brīnums, jo iespēja, ka vīrs pārnāks dzīvs šādā laikā, bija visai niecīga. Visu nakti viņi lūdzās un gaidīja.

Dievmāte viņai bija devusi cerību, un notika brīnums. Atgriezās viņas Puovuls. Atnāca asiņainām, sērsnas saplosītām kājām, nosalis gluži balts ar elpas sarmu sejā. Viņu varēja tikai ar grūtībām dabūt pāri sliekšnim, jo kājas vairs neklausīja.

Ar bērnu palīdzību vectēvu noguldīja uz dēļa, kas jau bija sagatavots, norāva piesalušo apakšveļu, sasmērēja ar dziedinošo ziedi, ietina mitrā palagā un iešāva ar kājām pa priekšu maizes krāsni, no kuras bija izslaucītas visas ogles. Visu atlikušo nakti vectēvam mainīja mitros palagus, kamēr kājas atguva lokanību un jau varēja dot dzert vecmāmiņas zāļu tējas.

Toreiz viss beidzās labi, iztika pat bez plaušu karsoņa, un pēc divām nedēļām Lieldienās Vilmaņu ģimene visi kopā baznīcā slavēja Kristu, pateicās Dievam un Dievmātei par brīnumaino izglābšanos un aizlūdza par tiem, kas tika turpat mežā nošauti, un par tiem, kuri gan atgriezās, bet pēc pāris nedēļām aizgāja ar plaušu karsoni.

Es domāju, ka tā bija mūsu Labā Padoma Māte, kas lika vecmammai saprast, kas jādara. Lūgšanai ir liels spēks, ja lūdz dedzīgi no visas sirds, ne aiz pieraduma.

Kad vectēvam pēc tam jautāja, kā viņam izdevās atnākt dzīvam, viņš teica, ka neatceras, tikai vecmamma bija nākamajā dienā gājusi kādu kilometru pa ceļu, kur vectēvs bija mērojis... To bija viegli atrast, sekojot asiņainajām pēdām baltajā sniegā. Vecmamma atgriezās raudot. Krustmāte Vaļa teica, ka viņa raudāja visu dienu un lūdzās pie Dievmātes svētbildes.

Tāds bija mana vectēva Pāvila Vilmaņa krusta ceļš.

Rita Bobkova

Vai mēs visi apzināties ģimenes svētumu?

Turpināšu iesākto rakstu par “Ģimenei veltīto gadu,” izsakot savu viedokli par sabiedrībā tik neērto šķiršanās tēmu. Es izaugu ģimenē, kur vecāki spēja saglabāt savu ģimeni vienotu.

Mēģināšu izklāstīt kādu atgadījumu no savas bērnības. Tajos brīžos, kad vecāki sastrīdējās, man

likās, ka pastāv risks, ka viņi var izšķirties. Vienreiz pēc kāda ģimenes strīda, kad tēvs gribēja doties prom, es viņam apjautājos, vai tev neliekas, ka cita sieva būs vēl sliktāka? Šodien, šo pārdzīvoto brīdi atceroties, varētu vēl piebilst, ka vaina jau pirmām kārtām jāmeklē mūsos pašos. Pārdomājot šo notikumu, man radās jautājums, vai es savu dēlu esmu audzinājusi tā, lai viņš spētu mīlēt savu sievu kā sevi pašu?

Atceros gan labo, gan negatīvo pieredzi, ko noglabāju savā sirdī. Šādi iekšējā ģimenes problēma manī radīja gaismu un vēlmi būt labākai. Tobrīd es pie sevis vēl nosolījos, kad es izaugšu, un kad man būs ģimene, es nekad nestrīdēšos ar savu vīru. Šo skaisto vēlējumu vienmēr mēģināju atcerēties tajos ikdienas sīkumos, kad manā ģimenē radās kāda domstarpība.

Nākotne meklējama tagadnē. Vienu brīdi savu mazo solījumu atcerējos par vēlu, jo ģimene ir jau šķirta. Pārdomājot notikušo, var jau uzsvērt, ka cilvēki nevēlas strādāt pie savām attiecībām, jo šķiršanās daudziem šķiet kā saprotamākais risinājums problēmas atrisināšanai...

Mēs katrs esam ar savu vājumu. Pie lielākām dzīves likstām arī es netiku tām pāri. Ar savu pieredzi varu apstiprināt, ka laulības problēmas rodas no nesakārtotām attiecībām ar Dievu. Man nebija ticības, paļāvos tikai uz savu loģisko domāšanu. Es nezināju, ka jāpieņem pirmkārt Dieva griba.

Manuprāt arī pie šiem apstākļiem, kad mana ģimene ir šķirta, mans pienākums ir apzināt ģimenes neaizskaramību un pateikties par Dieva iecerēto skaistumu. Mans pienākums ir turpināt mīlēt savu ģimeni tādu, kāda viņa man šobrīd ir, un pamazām vairot tajā svētumu un neaizskaramību. Ir jāatgādina saviem bērniem, ka ģimene ir mīlestības savienība, kurā jāvalda mieram un priekam. Es arī lūgšos, lai mana nākamā paaudze būtu tuvāk Dievam, lai manu un viņu bērni cenšas iegūst evaņģēlisku skatījumu uz laulību. Vēlme to panākt šobrīd man ir liela. Bet kā to īstenot? Vienīgais risinājums manuprāt ir lūgt Dieva palīdzību, pateikties par dotajām žēlastībām un atcerēties, ka jebkurā gadījumā notiks Dieva griba, ne manējā.

Svētais tēvs sacīja: “Lūgsimies par ģimenēm, lai tajās vairojas Kunga Gars, mīlestības, cieņas un brīvības gars!

Jēzu, Mariju un Jāzep, uzklausiet mūs, lai mūsu bērnu ģimenes nepiedzīvotu noslēgšanos, vardarbību un šķelšanos; lai katrs, kas ir ievainots vai nomākts, drīz vien tiktu mierināts un dziedināts! Amen.”

~~~~~ + ~~~~~ + ~~~~~ Sarmīte Zoltnere

Slavēts Jēzus Kristus!

Pārdomājot, ko mums kā nepilnus 6 gadus vecai ģimenei nozīmē šis Ģimenei veltītais gads, palikām pie četrām lietām:

1) Atvērtība jaunai dzīvībai. Dievs mūs vienmēr aicina būt atvērtiem Dzīvībai. Kad Viņam būs vislabākais laiks, priedsimies arī mēs par vēl kādu

dvēselīti mūsu ģimenē.

2) Aizstāvēt vismazāko. Abortu tēma ir aktualizējusies kopā ar plaši skandēto pret-vīrusa injekciju tēmu. Mans vīrs Francisco dzirdēja interviju ar katoļu bioloģi Pamelu Akeri (viņai ir grāmata *Vaccination: A Catholic Perspective*), kura daudz pētījusi vakcīnas un bijusi klāt to izstrādē. Viņa skaidroja, ko nozīmē, ka vakcīnas tiek testētas, izmantojot abortu šūnas, un KĀ tas tiek darīts, pēkšņi ieraudzījām šo visu citā gaismā. Mums tas nešķiet pieņemami.

3) Ikdienas Euharistija. Ģimene ir ļoti apdraudēta ik brīdi un ik uz soļa. Tā ir institūcija, ko ienaidnieks vislabprātāk vēlas izjaukt (jo arī aicinājumi Baznīcai nāk taču no ģimenes!). “*Kas šķietas stāvam, lai pielūko, ka nekrīt.*” (1 Kor 10, 12) Tādēļ nevaram iztikt bez ikdienas Euharistijas – paša Kunga Jēzus Miesas un Asinīm, kas mūs stiprina un ir mūsu galvenā Maize. Svēto Misi apmeklējām lielākoties visi kopā. Otra lieta saistībā ar Svēto Misi – mēs vēlētos, lai visās draudzēs katrā Svētajā Misē lūgtos arī draudzes ģimeņu nodomos – tā kā tas ir Lielvārdes draudzē.

4) Labs ģimeņu gans – priesteris. Cik svarīgi ir, ka ģimenēm ir līdzgaitnieki un garīgie pavadītāji, uzraudzītāji – priesteri. Pateicamies pr. Solimam, ka viņš tāds ir, ka viņam rūp ģimenes un tas, kā tām sokas. Tam pat nav vajadzīgs milzīgs laiks – tikai apvaicāties: *kā jums klājas?*

Nesam lūgšanā visas ģimenes, lai tās ik dienas tiek stiprinātas Mīlestībā – vispirms uz Dievu un caur Viņu vienam uz otru!

Rosales ģimene (Francisco, Madara, meitiņa Terēze Magdalēna)

*****

Mīļā Lielvārdes draudze!

No sirds sveicam jūs Lieldienās - Kunga Jēzus Augšāmcelšanās svētkos. Šie skaistie svētki ik gadu atgādina par Jēzus uzvaru pār nāvi. Kristus Augšāmcelšanās svētki mūs iedrošina un dod cerību, ka nāve un netaisnība tiks uzvarētas. Cik svarīga ikkatram no mums šajos satraucošajos, nestabilitātes, neziņas pilnajos laikos apzināties, ka ir cerība. Lūdzam, lai šie Augšāmcelšanās svētki dod spēku, iedrošinājumu un cerību nogurušajiem, stiprina ģimeņu vienotību un palīdz izturēt laikā, kad pret Baznīcu un ģimenes institūciju tiek vērsti neskaitāmi uzbrukumi. Būsim vienmēr sardzē par mūsu ticību, par ģimenēm, par kulturālu, inteligentu sabiedrību. Demokrātija un lojalitāte taču nenozīmē visatļautību un jebkādu morāles principu atmešanu! Būsim sardzē par vērtībām, kuras, neraugoties uz “Krusta ceļu” (Sibīriju), mūsu vecvecāki un vecāki spēja saglabāt un kā mantojumu nodot mums. Lai Kristus Augšāmcelšanās svētki atkal un atkal mums atgādina par dzīvības triumfu pār nāvi!

Gaišus svētkus!

Rita + Jānis Ķepuri

Dievkalpojumu kārtība Lielvārdes draudzē aprīlī

Svētdienās:

10:00 – Vissvētākā Sakramenta uzstādīšana un adorācija;
10:20 – Rožukroņa lūgšanas;
11:00 – Sv. Mise.

Darbdienās:

Otrdienās, trešdienās, ceturtdienās, piektdienās un sestdienās:
 sv. Mise pl. **18:00**.

Lielās nedēļas dievkalpojumu kārtība

1.04. – Lielajā Ceturtdienā:

pl. **18:00** - Kunga Pēdējo vakariņu sv. Mise.

2.04. – Lielajā Piektdienā (jāievēro **STINGRAIS gavēnis!**): pl. **13:30** - Krustaceļš.

pl. **15:00** - Kunga ciešanu dievkalpojums.

3.04. – Lielajā Sestdienā:

pl. **11:00** - Sāpju Mātes stunda.

Kunga Augšāmcēlšanās Lieldienu svētdienā:

3.04. – pl. 20:00 - Lieldienu Vigīlija svētajā naktī (galvenais Lieldienu dievkalpojums!): uguns, ūdens un Lieldienu maltītes pasvētīšana;

4.04. – pl. 7:30 – Lieldienu Rīta slavas dziesmas (*Laudes*);

pl. **8:00** – Kristus Augšāmcēlšanās svētku procesija; Kunga Augšāmcēlšanās svētdienas **Dienas Mise** ar Lieldienu maltītes pasvētīšanu.

5.04. – Otrajās Lieldienās:

pl. **14:00** – sv. Mise Lielvārdē

Jumpravā dievkalpojums nenotiks!

11. aprīlī — Dieva Žēlsirdības svētkos (Baltajā svētdienā)

11:00 — svinīgā sv. Mise Lielvārdē.

25.04. – Labā Gana svētdiena: pl. **11:00** – sv. Mise.

Sirsnīga pateicība visiem, kuri piedalījās sestdienas talkā 27.03.2021., sevišķi mūsu ministrantiem Edgaram un Jānim, kā arī Jānim Urtānam, Hubertam un Antijai Vēveriem, Veronikai Bartkevičai, Oļesjai un Elizabetei Vingrēm ar mazo Andrīti.

Sevišķa pateicība čaklajai “belkai” Ninai par ikdienas nesavtīgā darba upuri dievnama kopšanā un pušķošanā, un visu darbu koordinēšanā.

Sirsniņš paldies viņas čaklajiem palīgiem — Čubatjuku un Vingru ģimenēm, kā arī visiem, kuri rūpējas par mūsu dievnama tīrību un kopj to apzinīgi saskaņā ar dežūrgrafiku, kuru, diemžēl, daži ignorē.

Sirsnīgi sveicam dzimšanas dienā:

ministrantu **Jāni Vingri un Regīnu Bleideli (1.04.); Anitu Ozolu 60 gadu jubilejā un Mariju Pizāni (2.04.); Anastasiju Skangali (12.04.); Martu Pudniku 90 gadu jubilejā, Jāni Urtānu un Ilzi Sniegu-Sniedziņu (15.04.); Veroniku Kudeiko (16.04.); Gunāru Kūkoju (18.04.); Irēnu Striebuli un Vitu Spilbergu (20.04.); Tekļu Rubīni (22.04.); Tatjanu Sładz (25.04.); Moniku Ozišu (27.04.) u.c. citus.**

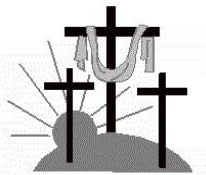
Vissirsnīgākie sveiciens manam Rīgas Garīgā semināra studiju laika biktstēvam pr. Bernardam Kublinskim dzīves 90 gadu jubilejā 4.04.!
 pr. A. Solims

Golgātas kalnā

Debesīs raugās uz augšu paceltais krusts,
 Zemes spēks to cieši un saudzīgi tur savās skavās.
 Krustā ir sists Kristus, Dieva Dēls.
 Ar šķēpu caurdurta sirds, asiņu straume līst,
 Bet ļaunums Dievu un Dieva Dēlu nīst.

“Man slāpst”, sāpēs klusi čukst Kristus.
 Ūdens remdēt sāpes Kristum ir liegts,
 Rūgts etiķis ar žulti slāpēm tiek sniegts.
 Kristus, ciešot sāpes un slāpes, ciešanās mirst.

“Viss piepildīts”, klusi teic Kristus.
 Tāda, lūk, ir tā pasaules alga.
 Ak, ļaunums, kāda būs tava mūžības alga,
 Kad stāsies pie Dieva galda?

Kristus ciešanu laikā
 atvērsim savu dvēseli,
 raugoties Golgātas kalnā.

V. Kalve

24.03. Kungs aizsaucis mūžību savu uzticīgo kalpu — Saldus draudzes prāvestu Mārtiņu Gati Bezdelīgu. Viņa bērnu dievkalpojums būs 6.04. Saldus katoļu baznīcā pl. 12:00 un apbedīšana Auces kapos. Mūžīgo mieru dāvā viņam, Kungs, un mūžīgā gaisma lai atspīd viņam!

Klausieties un atbalstiet katoļu **Radio Marija Latvija** FM frekvencēs 97,3 vai internetā: www.rml.lv

Lūdzam ziedot griestu remontdarbiem!!!

Ziedojumu var nodot personīgi dievnamā
 prāvestam A.Solimam vai ieskaitīt draudzes kontā:

Lielvārdes Romas katoļu draudze,

Reg. Nr. 90001080360

SEB Banka Konta Nr.: LV05UNLA0050005798451

„Mūsu draudze” redakcija:

Galvenais redaktors – pr. Andris Solims

(mob.t.:29855768, e-pasts: asolims@inbox.lv);

www.lielvardnieki.lv; [facebook.com/lielvardesbaznica](https://www.facebook.com/lielvardesbaznica)

